

nároky byly v exekučním návrhu blíže udány a by byl již v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo na doručitele.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 257/28.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením majetkových nároků příslušejících dlužníku z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené se společností R., příkázáním zabavených nároků až do výše vykonatelné pohledávky a platební zápovědi společnosti R. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti, že exekuční návrh jest s hlediska ustanovení § 54 ex. řádu tak nedostatečný, že podle něho nemohla býti povolena navrhovaná exekuce. Navrhoval-li vymáhající věřitel, by mu byla povolena exekuce zabavením majetkoprávních nároků dlužníkových, příslušejících dlužníku podle polizze čís. 358.490 z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené s pojišťovací společností R., navrhoval-li dále kromě příkázání k vybrání zabavených nároků až do výše jeho vykonatelné pohledávky, by poddlužníci byla dána platební zápověď a povolující usnesení bylo jí doručeno, je zjevno, že mu šlo o povolení exekuce podle §§ 147 a 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a § 294 ex. ř., a proto mu byla právem povolena soudem první stolice navrhovaná exekuce. Nebylo s hlediska § 54 ex. řádu, jak se mylně dlužník domnívá ve svém rekursu do povolujícího usnesení, zapotřebí, by majetkové právní nároky byly v exekučním návrhu ještě nějak blíže udány, a by byl už v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo doručitele, poněvadž vymáhající věřitel nenavrhoval exekuci podle § 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a podle § 296 ex. ř. Na tom nemění nic okolnost, tvrzená dlužníkem v jeho rekursu do povolujícího usnesení, že podle zabavované polizze je z ní oprávněna jak v případě dožití, tak v případě úmrtí Hermína B-ová, tedy že polizze nezní ani na doručitele, ani na dlužníka, nýbrž zní ve prospěch třetí osoby, proti které vymáhající věřitel není oprávněn činiti nárok, neboť tato okolnost nemá nic společného s otázkou, mohla-li navrhovaná exekuce býti povolena, nýbrž týče se jedině otázky, zdali se navrhovaná exekuce setká s úspěchem.

Čís. 8140.

Odpor při rozvrhovém roku, neopodstatněný skutkovým přednesem, jest zamítnouti. Zameškaný skutkový přednes nelze doháněti teprve v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 340/28.)

Vymáhající věřitel vznesl odpor proti přikázání nároku státu při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost. **E x e k u č n í s o u d** odpor zamítl, **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel vznesl při rozvrhovém roku proti nároku státu na dávku z majetku, ohlášenému k rozvrhu, odpor z důvodu, že pro něho nevázne zákonné zástavní právo, pokud převyšuje 33% hodnoty nemovitosti, ale neuvedl bližších okolností, jimiž by opodstatnil své tvrzení. Exekuční soud nevyhověl proto odporu a rekursní soud nevyhověl ani rekursu vymáhajícího věřitele, v němž uváděl nové okolnosti k opodstatnění svého odporu. Stalo se tak právem. Exekuční soud má s účastníky jednati o nárocích přihlášených a podaných odporech podle §§ 212 a 213 ex. ř. a při tom vyjasniti výsledkem postižených a přítomných účastníků všechny okolnosti pro rozhodnutí významné. Na pořad práva k vůli nedostatku zástavního práva může exekuční soud poukázati jenom odpory, pro jichž posouzení jest skutkový podklad sporný. Z toho plyne, že účastník, který podává odpor a neuvede v něm, kterými okolnostmi skutkovými ho opodstatňuje a tedy prostě jenom popře ohlášený nárok nebo zástavní právo, nemůže býti ani poukázán na pořad práva, ani nemůže býti jeho odporu vyhověno a exekučnímu soudu nezbyvá, než přednesem naprosto neopodstatněnému odporu nevyhověti. Zameškaný skutkový přednes, k jehož vyjasnění je určen rok rozvrhový, nelze doháněti teprve v řízení opravném, a rekursní soud právem nový skutkový přednes stěžovatelův pokládal za nedovolenou novotu. Rekursní soud může opřítí své rozhodnutí jen o skutkový stav zjištěný prvním soudem, pokud prvý soud k němu formálně bezvadně dospěl. Dovolací soud neshledává tedy důvodu, by se uchýlil od názoru stále v judikatuře zastávaného a vysloveného již nejvyšším soudem vídeňským v posudku k § 520 c. ř. s., že nelze v rekursu uplatňovati novoty.

Čís. 8141.

Žalováno-li o vydání vkladní knížky, jest ocenění předmětu sporu v žalobě i pro soud i odpůrce co do věcné příslušnosti závazným a nerozhoduje výše vkladu, třebas byla knížka papírem na majitele znějícím.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 412/28.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhala se pozůstalost po K-ovi na žalované vydání vkladní knížky spořitelní a záložní pokladny na 16.650 Kč. Námitce věcné nepřislušnosti **s o u d** **p r v é** **s t o l i c e** vyhověl a žalobu odmítl. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y:** Žalobní nárok týká se vydání vkladní knížky, nikoliv zaplacení peníze, na něž vkladní knížka zní. Žalobce se ani ne-